

Preoblikovanje tabel

Tabele imajo metodo **reshape**: podamo ji terko z novo obliko tabele, pa vrnejo matriko v tej, novi obliki. Nova oblika mora imeti enako število elementov kot stara. (Obe tabeli si v resnici delita isti pomnilnik, le različen pogled imata nanj).

```
import numpy as np

a = np.arange(12)

a
array([ 0,  1,  2,  3,  4,  5,  6,  7,  8,  9, 10, 11])

a.reshape(4, 3)
array([[ 0,  1,  2],
       [ 3,  4,  5],
       [ 6,  7,  8],
       [ 9, 10, 11]])

a.reshape(2, 3, 2)
array([[[ 0,  1],
        [ 2,  3],
        [ 4,  5]],
       [[ 6,  7],
        [ 8,  9],
        [10, 11]]])

a.reshape((6, 2))
array([[ 0,  1],
       [ 2,  3],
       [ 4,  5],
       [ 6,  7],
       [ 8,  9],
       [10, 11]])
```

Seveda lahko preoblikujemo tudi tabele, ki niso enodimenzionalne.

```
a = np.array([[5, 4, 1, 8],
              [3, 0, 7, 0],
              [9, 6, 3, 4]])

a.reshape((4, 3))
array([[5, 4, 1],
       [8, 3, 0],
       [7, 0, 9],
```

```
[6, 3, 4]])
```

Eno dimenzijo lahko `numpy` izračuna sam. Katero, povemo tako, da na onem mestu podamo `-1`.

```
b = a.reshape((2, -1, 2))
```

```
b
```

```
array([[[5, 4],
        [1, 8],
        [3, 0]],
       [[7, 0],
        [9, 6],
        [3, 4]]])
```

```
b.shape
```

```
(2, 3, 2)
```

To je posebej uporabno, kadar za matriko ne vemo vnaprej, kako velika bo. Če vemo, da bo imela štiri stolpce in bi radi združili ničtega in drugega v en stolpec, prvega in tretjega pa v drugi stolpec, napišemo

```
a.reshape((-1, 2))
```

```
array([[5, 4],
        [1, 8],
        [3, 0],
        [7, 0],
        [9, 6],
        [3, 4]])
```

Primerjajte to z `a`, ki ima v ničtem in drugem stolpcu (slučajno) soda, v prvem in tretjem pa liha števila.

```
a
```

```
array([[5, 4, 1, 8],
        [3, 0, 7, 0],
        [9, 6, 3, 4]])
```

Mimogrede in malenkost povezano s tem: število elementov matrike izvemo s

```
a.size
```

```
12
```

Seveda je `a.size` enak

```
np.prod(a.shape)
```

```
12
```

Naloga

Naloga bode naloga 5, Hydrothermal Venture.

Prijetno lahka je. Da bo res tako, vam podarjam funkcijo `anyrange`.

```
def anyrange(a, b):  
    return np.arange(a, b + 1) if b >= a else np.arange(a, b - 1, -1)
```

Podobna je funkciji `range`, vendar vključuje obe meji in ji je vseeno, katera je večja.

```
anyrange(5, 10)  
array([ 5,  6,  7,  8,  9, 10])  
anyrange(10, 5)  
array([10,  9,  8,  7,  6,  5])
```

Tule je še branje datoteke.

```
import re  
  
lines = np.array([[int(x) for x in re.findall(r"\d+", v)]  
                  for v in open("example.txt")])
```

Kdor pozna regularne izraze, to itak zna; kdor jih ne, naj mu bo tole prihranjeno.

Zdaj pa uživajte v preprosti nalogi. Edina zanka, ki jo še napišete, naj gre čez `lines`. Vse ostalo bodo učinkovito uporabljeni indeksi (ne pozabite na funkcijo `anyrange`!), seštevanje in vsote.

Kako dobimo elemente večje od 1? Ne pozabite, da je `True` isto kot 1 in `False` isto kot 0.

Da ne bo koga zmedlo: `reshape` v resnici skoraj ne potrebujemo. Samo jagoda na vrhu kupe je.